

[Událost a různé vrstvy její zakotvenosti v bytí]

79/019 (791211-2)

Zakotvenost v bytí má více vrstev. První vrstva je elementární a velmi primitivní: spočívá v tom, že každá událost, především pak každá primordiální událost má v bytí svůj zdroj, že svou vnitřní stránkou z bytí vyvěrá, že z něho čerpá své vlastní bytí, tj. své dění, své „stávání se“, své *fieri*. Ale událost, která chce vykročit ze sebe a překročit, přesáhnout meze svého zvnějšňování, dosáhnout něčeho navíc, pozvednout svůj průběh na novou úroveň, musí nějak navazovat na jiné události. Jedna věc je ovšem setkat se s jinou událostí a jiná věc navazovat na ni. Aby událost mohla využít něčeho ze setkání s jinou událostí, musí být schopna něco z tohoto vnějšího kontaktu zniternit. Druhý typ zakotvenosti události v bytí je tedy na rozdíl od prvního alespoň v začátku záležitostí události samotné: událost usiluje o své větší, hlubší zakotvení, usiluje o niternější přimknutí k bytí, prohlubuje své bytí vysíláním svých „kořenů“ do větších hlubin k samotnému bytí. Ovšem i toto hlubší zakotvení, protože je podstatně niterné, se musí zvnějšnit: nová, hlubší zakotvenost v bytí se musí projevit navenek. To už není možné pouhým zvnějšněním vnitřního, ale musí tu přistoupit navíc určité zorganizování, zintegrování i toho, co už v minulosti zvnějšněno bylo (byť touž událostí, nebo – a to je hlavní cesta kupředu – jinými událostmi). Proto třetí typ zakotvenosti v bytí představuje vnitřní integrovanost vnějších skutečností, tj. reliktních dřívějších zvnějšňování vnitřního (ať už vlastního vnitřního, nebo vnitřního jiných událostí, tj. případů zvnějšňování vnitřního). A tento proces integrace vnějšího může mít podobu pouhého napodobení nebo adaptace toho, co tu už jako vnější je dáno a s čím se událost již setkala, anebo může znamenat skutečný krok vpřed a výš tím, že angažuje vnitřní stránky takových vnějších daností a integruje je nikoliv v rámci samotné, o integraci se pokoušející události, ale v rámci nového, širšího rozvrhu události, do níž se ona integrující událost sama také – a nadto spolu s jinými – zařadí a vintegruje, tedy v rámci události vyššího typu, události rozlehlejší a také s prohloubenější niterností, tedy v rámci tzv. superudálosti. A tím je tedy zahájena cesta k novému, čtvrtému typu zakotvení události v bytí, totiž zakotvení přes vyšší událost, prostřednictvím sebezapojení do nějaké superudálosti, která však není jenom jinou, úspěšnější primordiální událostí (eventuelně událostí téže roviny), nýbrž začíná jako spolupráce, součinnost několika událostí nižší úrovně, které dosahují prohloubení své niternosti, tj. svého zakotvení

v bytí, pouze v této součinnosti. Pro tuto rovinu je tedy podstatné, že superudálost není původní, nýbrž následnou, sekundární jednotou. To pak konkrétně znamená, že k porozumění její vnitřní struktury nevede cesta analýzy na subordinované nižší události, neboť v žádné z nich není její „počátek“.

(11. 12. 1979)